

ברוך א-ל ההודאות: מודים דרבנן of חתימה The

The **ברוך א-ל ההודאות** of חתימה at the end of מודים דרבנן is a compromise between the ending for מודים דרבנן as it is found in the תלמוד בבלי and the ending as it is found in the תלמוד ירושלמי. In the תלמוד בבלי, each version of מודים דרבנן that is presented there ends with the words: על שאנו מודים לך. In the תלמוד ירושלמי each version of מודים דרבנן that is presented there ends with the words: ¹ברוך אתה ה' א-ל ההודאות.

The compromise is explained by the בית יוסף as follows:

אורח חיים סימן קכז אות א' ד"ה וכשיגיע שליח-ובירושלמי חותם בה ברוך אתה יי א-ל ההודאות בפרק קמא דברכות (ה"ה). . . והרמב"ם כתבה בפ"ט (ה"ד) בלא חתימה וכנוסחת תלמודא דידן. ובסוף פרק כיצד מברכין גבי ברכת בורא נפשות דבתלמודא דידן (לז). לא חתים בה, ובירושלמי (פ"ו ה"א) חתים בה. כתבו תלמידי ה"ר יונה (לב. ד"ה ובירושלמי) בשמו שזה מטבע קצר הוא; וכיון שלא הזכיר בתלמוד שלנו לא נחתום בשם מספק. והנכון לומר חתימת הברכה בלא שם ונימא ברוך אתה י-י בורא נפשות רבות וכו' ברוך חי העולמים עכ"ל. ויש לתמונה מדבריו דהוא הדין למודים דרבנן שאין חותמין בו בשם אלא אומר חתימת הברכה בלא שם, ויחתום כך: ברוך א-ל ההודאות, וכן ראוי לעשות.

מודים דרבנן includes the ברכה at the end of רב עמרם גאון:

סדר רב עמרם גאון סדר תפילה - וכשמגיע ש"ץ למודים צריכין כל הצבור לשווח עמו. דתניא ר' חלפתא בר' שאול, הכל שוחים עם שליח צבור בהודאה. ר' זעירא אמר ובלבד במודים. . . ולא שמיע ליה דמר ר' חלבו כו' עד בשם ר' סימון, מודים אנחנו לך אדון כל הבריות אל-וה כל התושבחות צור כל העולמים חי העולמים יוצר בראשית מחיה מתים שהחייטנו וקיימתנו וזכיתנו וסייעתנו וקרבתנו להודות לשמך בא"י א-ל ההודאות.

The אבודרהם notes that the ברכה of: ברא"י א-ל ההודאות recited the רא"ש:

ספר אבודרהם שמונה עשרה-ובתלמודא דידן (סוטה מ, א) אינו מזכיר בה חתימה. אבל בירושלמי (סופ"א דברכות) חותם בה בא"י א-ל ההודאות וכן היה נוהג הרא"ש.

So did the Vilna Gaon:

משנה ברורה סימן קכז ס"ק ד'-בלא הזכרת השם - ודעת הגר"א לומר בא"י א-ל ההודאות והעולם לא נהגו כן;

The primary reason not to recite : בא"י א-ל ההודאות is the rule that we do not recite

1. Newsletter 4-26 contains the complete versions.

that are not mentioned in the תלמוד בבלי. Perhaps you think that the difference in the endings developed because of the difference in the number of words in each version.

The versions found in the תלמוד בבלי are very short; i.e. רבי סימאי אומר: יוצרנו יוצר.

The versions in the תלמוד ירושלמי are much longer;

רבי בא בר זבדא בשם רב: מודים אנחנו לך שאנו חייבין להודות לשמך תרננה שפתי כי אזמרה לך ונפשי אשר פדית בא"י א-ל ההודאות.

You may further have in mind the rule that the length of a ברכה affects its ending:

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק א' דף ג' טור ד'-א"ר מנא טופס ברכות כך הוא: א"ר יודן מטבע קצר פותח בהן בברוך ואינו חותם בהן בברוך. מטבע ארוך פותח בו בברוך וחותם בברוך.

That argument fails because the תלמוד בבלי concludes that all the versions of מודים must be recited. מודים דרבנן then became long enough to close with a ברכה.

Perhaps you think that the difference between the Talmuds is based on the practice mentioned by the שולחן ערוך² that some bow at the end of מודים דרבנן. Did the תלמוד הטוב שמך ולך נאה ברכה of שליח ציבור bowed at the end of מודים דרבנן, in order to maintain symmetry between the שליח ציבור and the congregation, it was necessary that the congregation bow at the end of מודים דרבנן and that bowing can only take place while reciting a ברכה that has הזכרת השם. That argument fails because in the versions of מודים דרבנן that are found in the תלמוד בבלי the words that come at the end of מודים דרבנן are: על שאנו מודים לך. Those words represent a jumble of the words: מודים אנחנו לך. If it is appropriate to bow while reciting the words: מודים אנחנו לך, then it is also appropriate to bow while reciting the words: על שאנו מודים לך.

Perhaps the difference between the Talmuds involves a much more fundamental issue: is מודים דרבנן a ברכה or merely a הודאה?

ספר שבולי הלקט ענין תפילה סימן ב'- מודים דרבנן דבר חשוב עד למאד. שבשביל חשיבותו אמרו על הבא, ומצא צבור מתפללין, אם יכול להתחיל ולגמור עד שלא יגיע שליח צבור למודים יתפלל, ואם לאו אל יתפלל. הרי נתנו לו כח קדושה רבה וכח קדיש. והיה לו להיות בפתחה שלימה אלא לפי שהוא הודאה לא נתנו לו פתיחה. ואף חתימה אין בו אע"פ שיש בו דברים ארוכים.

Or perhaps the dispute concerns the definition of the word: מודים. Is it to be defined as thanksgiving or bowing? Notice that the תלמוד בבלי introduces מודים דרבנן by writing: בזמן ששליח צבור אומר מודים, העם מה הם אומרים? The תלמוד ירושלמי introduces מודים דרבנן by writing: תנא ר' חלפתא בן שאול הכל שוחחין עם שליח ציבור בהודאה.

² אורח חיים סימן קכ"ו סעיף א'-כשיגיע שליח צבור למודים, שוחחין עמו הציבור. ויש מי שאומר שצריך לשחות גם בסוף, וטוב להושי לדבריו.

TRANSLATION OF SOURCES

לה-In the Jerusalem Talmud in the opening chapter of Tractate Baba Kama, Modim D'Rabbanan ends with the Bracha: Baruch Ata Hashem Kail Ha'Hodo'Ot . . . The Rambam presents his version of Modim D'Rabbanan in the 9th chapter without a Bracha at the end. The Rambam is following the version of Modim D'Rabbanan found in the Babylonian Talmud. At the end of the chapter: Kaitzad Mi'Varchim in the Babylonian Talmud, the Bracha of Boreh Nifashos is presented without an ending Bracha. On the other hand, the Jerusalem Talmud presents a version that ends with a Bracha. The students of Rav Yona wrote: the Babylonian Talmud does not include a Bracha at the end of Boreh Nifashos because it is a short Bracha. Since the Babylonian Talmud does not provide a Bracha at the end, we do not end with a Bracha out of doubt. A compromise was forged concerning the Bracha of Boreh Nifashos to end it with a Bracha that does not contain G-d's name. We say: Baruch Ata Hashem Boreh Nifashos Rabos etc. Baruch Chai Ha'Olamim. We can learn from Rav Yona's position on the Bracha of Boreh Nifashos that we should conduct ourselves in the same way concerning Modim D'Rabbanan. We do not end it with a Bracha that contains G-d's name but instead end it this way: Baruch Kail Ha'Hodo'Ot. This is the appropriate way to conduct ourselves.

עשרה-In our Talmud (Babylonian) Modim D'Rabbanan is mentioned without a concluding Bracha. But in the Jerusalem Talmud, it is presented with a concluding Bracha: Baruch Ata Hashem Kail Ha'Hodo'Ot. The Rosh followed the version found in the Talmud Yerushalmi.

שם-The Vilna Gaon ended Modim D'Rabbanan with the Bracha: Baruch Ata Hashem Kail Ha'Hodo'Ot. But the majority do not follow that practice.

ד' תור-Rav Mana said: the rule concerning Brachot is as follows: Rav Yudin said: a short Bracha begins with a Bracha but does not end with a Bracha. A long Bracha begins with a Bracha and ends with a Bracha.

ב'-Modim D'Rabbanan is a very important prayer. Because of its importance the rule was stated that one who comes late to synagogue and finds the prayer leader reciting Shemona Esrei, should not begin reciting Shemona Esrei unless he knows he will finish before the prayer leader reaches Modim. Chazal put Modim D'Rabbanan in the same category as Kedusha in Shemona Esrei and Kaddish. By right Modim D'Rabbanan should have opened with a Bracha but since it is primarily

thanksgiving, it was not given an opening Bracha. Furthermore it was not given a closing Bracha even though it is a long Bracha.

SUPPLEMENT

מגיד Within פסוקים The

The following משנה describes the answer that the father should provide his son at the סדר:

משנה מסכת פסחים פרק י משנה ד-מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל אביו ואם אין דעת בבן אביו מלמדו מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה הלילה הזה כולו מצה שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות הלילה הזה מרור שבכל הלילות אנו אוכלין בשר עלי שלוק ומבושל הלילה הזה כולו עלי שבכל הלילות אנו מטבילין פעם אחת הלילה הזה שתי פעמים ולפי דעתו של בן אביו מלמדו מתחיל בגנות ומסיים בשבח ודורש מארמי אוֹבֵד אֲבִי עַד שִׁיגְמוֹר כֹּל הַפְּרָשָׁה כֹּלָּה:

The משנה requires that we: דורש מארמי אוֹבֵד אֲבִי עַד שִׁיגְמוֹר כֹּל הַפְּרָשָׁה כֹּלָּה. An observant eye will notice that the בעל הגדה does not limit himself to providing דרוש for only the four פסוקים of פרשת ביכורים. From the first words of עבדים היינו, the בעל הגדה fills the pages with דרוש. It is easy to overlook the number of פסוקים that are included within the הגדה. The following is a list of the פסוקים in the order they appear in the הגדה. One way to prepare for the סדר is to study each פסוק independently to gain a better understanding as to what each פסוק adds to the הגדה:

דברים פרק ו פסוק כא-ואמרת לבנך עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו ה' ממצרים ביד חזקה:

דברים פרק טז פסוק ג-לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני כי בחפזון יצאת מארץ מצרים למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיידך:

דברים פרק ו פסוק כ-כי ישאלך בנך מחר לאמר מה העדת והחקים והמשפטים אשר צוה ה' אל-הינו אתכם:

שמות פרק יב פסוק כו-והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם:

שמות פרק יג פסוק ח-והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים:

שמות פרק יג פסוק יד-והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים:

יהושע פרק כד פסוק ב-ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה' אל-הי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים:

יהושע פרק כד פסוק ג-ואקה את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אותו בכל ארץ כנען וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק:

יהושע פרק כד פסוק ד-ואתן ליצחק את יעקב ואת עשו ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו ויעקב ובניו ירדו מצרים:

בראשית פרק טו פסוק יג-ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה:

בראשית פרק טו פסוק יד-וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול:

דברים פרק כו פסוק ה-וענית ואמרת לפני ה' אל-היך ארמי אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי שם לגוי גדול עצום ורב:

בראשית פרק מז פסוק ד-ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן:

דברים פרק י פסוק כב-בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך ה' אל-היך ככוכבי השמים לרב:

שמות פרק א פסוק ז-ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם:

יחזקאל פרק טז פסוק ז-רבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבאי בעדי עדיים שדים נכנו ושערך צמח ואת ערם ועריה:

יחזקאל פרק טז פסוק ח-ואעבר עליך ואראך והנה עתך עת דדים ואפרש כנפי עליך ואכסה ערותך ואשבע לך ואבוא בברית אתך נאם אד-ני ה' ותהיי לי:

להבין את התפלה

דברים פרק כו פסוק ו-וירעו אתנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבדה קשה:

שמות פרק א פסוק י-הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ:

שמות פרק א פסוק יא-וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס:

שמות פרק א פסוק יג-ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך:

דברים פרק כו פסוק ז-ונצעק אל ה' אל-הי אבותינו וישמע ה' את קלנו וירא את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו:

שמות פרק ב פסוק כג-ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה:

שמות פרק ב פסוק כד-וישמע אל-הים את נאקתם ויזכר אל-הים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב:

שמות פרק ב פסוק כה-וירא אל-הים את בני ישראל וידע אל-הים:

שמות פרק א פסוק כב-ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היארה תשליכהו וכל הבת תחיון

שמות פרק ג פסוק ט-ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לחצים אתם:

דברים פרק כו פסוק ח-ויוצאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה ובמרא גדל ובאתות ובמפתים:

שמות פרק יב פסוק יב-ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה':

שמות פרק ט פסוק ג-הנה יד ה' הויה במקנך אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבוד מאד:

דברי הימים א פרק כא פסוק טז-וישא דויד את עיניו וירא את מלאך ה' עמד בין הארץ ובין השמים וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלם ויפל דויד והזקנים מכסים בשקים על פניהם:

דברים פרק ד פסוק לד-או הנסה אל-הים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם ה' אל-היכם במצרים לעיניך:

שמות פרק ד פסוק יז-ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתת:

יואל פרק ג פסוק ג-ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותימרות עשן:

שמות פרק ח פסוק טו-ויאמרו החרטמים אל פרעה אצבע אל-הים הוא ויחזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר ה':

שמות פרק יד פסוק לא-וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה ה' במצרים וייראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו:

תהלים פרק עח פסוק מט-ישלח בם חרון אפו עברה וזעם וצרה משלחת מלאכי רעים:

שמות פרק יב פסוק כז-ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:

שמות פרק יב פסוק לט-ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם:

שמות פרק א פסוק יד-וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך:

דברים פרק ו פסוק כג-ואותנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו:

SUPPLEMENT

סיפור יציאת מצרים of מצוה The Origin of the

The full lecture on this topic can be found at www.beureihatefila.com. The following is a brief summary. The word "סיפור" is not found in the תלמוד בבלי, תלמוד ירושלמי or תוספתא. However the word "הגדה" is found. Its meaning is revealed in Source #3.

1. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קטז עמוד ב-אמר רב שימי בר אשי: מצה לפני כל אחד ואחד, מרור לפני כל אחד ואחד, וחרוסת לפני כל אחד ואחד, ואין עוקרין את השלתן אלא לפני מי שאומר הגדה.
2. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קטז עמוד ב-אמר רב אחא בר יעקב: סומא פטור מלומר הגדה. כתיב הכא בעבור זה וכתוב התם +דברים כא+ בננו זה, מה להלן - פרט לסומא, אף כאן - פרט לסומין
3. תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף ה עמוד א-אמר: יכנסו בעלי מקרא, בעלי משנה, בעלי גמרא, בעלי הלכה, בעלי הגדה, אבל עמי הארץ אל יכנסו.

The word "הגדה" representing מדרש gives the word a connection to the following משנה:

4. משנה מסכת פסחים פרק י משנה ד-מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל אביו ואם אין דעת בבן אביו מלמדו מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות אנו אוכלין המין ומצה הלילה הזה כולו מצה שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות הלילה הזה מרור שבכל הלילות אנו אוכלין בשר צלי שלוק ומבושל הלילה הזה כולו צלי שבכל הלילות אנו מטבילין פעם אחת הלילה הזה שתי פעמים ולפי דעתו של בן אביו מלמדו מתחיל בגנות ומסיים בשבח ודורש מארמי אובד אבי עד שיגמור כל הפרשה כולה:
5. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קטז עמוד א-וימתחיל בגנות ומסיים בשבח מאי בגנות? רב אמר: מתחלה עובדי עבודת גלולים היו אבותינו. ושמואל אמר: עבדים היינו.

Because the phrase: מתחיל בגנות ומסיים בשבח is interpreted by רב as עובדי עבודת גלולים the words cannot be the source for the סיפור יציאת מצרים of מצוה.

The והגדת לבנך ביום ההוא: פסוק and the ספר החינוך and the רמב"ם point to the פסוק as the source. The problem with using that פסוק as the source is the fact that the גמרא as shown in Source # 8 uses that פסוק as the source for reciting הלל on the night of פסח. We know that הלל was recited on פסח night at the time of the בית המקדש while the קרבן פסח was being eaten but there is no evidence that the Jews fulfilled the מצוה of יציאת מצרים in the manner we do. They certainly did not דורש מארמי אובד אבי עד שיגמור כל הפרשה since they would recite those פסוקים on שבועות when they would bring the ביכורים to כולה.

the סיפור מצוה of הגדה. The המקדש. There are two problems with relying on the הגדה as a source. First, not all of the early versions of the הגדה have the language of the מצוה of סיפור יציאת מצרים as it found in the הגדה including the מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע. For example, look at source #11, the הגדה as found in the סידור רב סעדיה גאון. He omits any mention of the מצוה of סיפור יציאת מצרים. More importantly, the מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע does not appear in the תוספתא or תלמוד ירושלמי, תלמוד בבלי. Instead we find the מעשה ברבן גמליאל, see Source #10.

6. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קנז-והמצוה הקנ"ז היא שצונו לספר ביציאת מצרים בליל חמשה עשר בניסן בתחלת הלילה כפי צחות לשון המספר. וכל מה שיוסיף במאמר ויאריך הדברים בהגדלת מה שעשה לנו השם ומה שעשו עמנו המצרים מעול וחמס ואיך לקח השם נקמתנו מהם ובהודות לו ית' על מה שגמלנו מחסדיו יהיה יותר טוב. כמו שאמרו (הגש"פ) כל המאריך לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח. והכתוב שבא על הצווי הזה הוא אמרו ית' (ס"פ בא) והגדת לבנך ביום ההוא וכו'. ובא הפירוש (שם ומכיל') והגדת לבנך יכול מראש חדש תלמוד לומר ביום ההוא אי ביום ההוא יכול מבעוד יום תלמוד לומר בעבור זה בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך.

7. ספר החינוך מצוה כא-מצות סיפור יציאת מצרים-לספר בענין יציאת מצרים בליל חמשה עשר בניסן כל אחד כפי צחות לשונו, ולהלל ולשבח השם יתברך על כל הנסים שעשה לנו שם, שנאמר [שמות י"ג, ח'] והגדת לבנך וגו'. וכבר פירשו חכמים דמצות הגדה זו היא בליל חמשה עשר בניסן בשעת אכילת מצה, ומה שאמר הכתוב לבנך, דלאו דוקא בנו, אלא אפילו עם כל בריה.

8. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קמז עמוד ב-בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, שנאמר +שמות יג+ והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים. לפיכך אנחנו חייבים להודות להלל ולשבח לפאר לרומם להדר לברך לעלה ולקלם למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו, הוציאנו מעבדות לחרות מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה, ונאמר לפניו הללויה-ה.

Perhaps the best explanation of the מצוה of סיפור יציאת מצרים is found in סידור רש"י: לימוד תורה; this is a specialized form of תורה; one that leads to פרוסומא דניסא. If you think of the uniqueness of the laws of פסח קרבן you realize that פרוסומא דניסא represents the same idea, פרוסומא דניסא.

9. סידור רש"י סימן שצב-ושאינו יודע לשאול את פתח לו, פתח פיך לאלם (משלי ל"א ח'), שנאמר והגדת לבנך (שמות י"ג ח'), דרוש לו באגדה ופרסם לו הנס. יכול שהוא חייב לדרוש משנכנס ראש חודש ניסן, ת"ל ביום ההוא (שם שם) יום גאולה, יכול יהא חייב לדרוש מבעוד יום ביום י"ד הואיל ונאמר כאן היום ת"ל בעבור זה (שם שם):

10. תוספתא מסכת פסחים (ליברמן) פרק י הלכה יב-מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו מסובין בבית

להבין את התפלה

ביתוס בן זונין בלוד והיו עסוקין בהלכות הפסח כל הלילה עד קרות הגבר הגביהו מלפניהן ונועדו והלכו להן לבית המדרש

11. סידור רב סעדיה גאון – עבדים היינו לפרעה במצרים. ויוציאנו ה' אלהינו משם ביד הזקה ובזרוע נטויה. ואלו לא גאל הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים. כבר אנו בנינו ובני בנינו משועבדין היינו לפרעה במצרים. ולא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא אלא אף אותנו גאל שנאמר ואותנו הציל משם. כגד ארבע בנים דברה תורה.

12. הגדה – ואפילו כולנו חכמים כלנו נבונים כלנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים וכל המספר ביציאת מצרים הרי זה משובת.

הגדה – מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה

An issue that needs to be adressed is why the **בעל הגדה** changed the story of **רבן גמליאל** from **והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה** to **והיו עסוקין בהלכות הפסח כל הלילה**? The answer lies in a rule we have studied several times: **ונשלמה פרים שפתינו**. After the **חורבן** when the **פסח** could not be brought, what did they do to substitute for the **הלכות הפסח**? **ונשלמה פרים שפתינו**; they substituted by learning **הלכות הפסח**.

Unfortunately over time, they were fewer and fewer people who had the ability to spend time studying **הלכות הפסח**. By the time the **בעל הגדה** put together the **הגדה** and the **הלכות הפסח** was compiled it was necessary to substitute further. They replaced **הלכות הפסח** with **אגדתא** and **מדרש**. Such a transition is discussed in the **מדרש** found in Source #15.

13. תלמוד בבלי מסכת תענית דף כז עמוד ב – אמר רבי יעקב בר אחא אמר רב אסי: אלמלא מעמדות לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר +בראשית ט"ו+ ויאמר ה' אל-הים במה אדע כי אירשנה, אמר אברהם: רבוננו של עולם! שמא ישראל חוטאין לפניך אתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה? אמר ליה: לאו. אמר לפניו: רבוננו של עולם, הודיעני, במה אירשנה? אמר ליה: +בראשית ט"ו+ קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת וגו'. אמר לפניו: רבוננו של עולם, תינה בזמן שבית המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם? – אמר לו: כבר תקנתי להם סדר קרבנות, בזמן שקוראין בהן לפני מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני, ואני מוחל להם על כל עונותיהם.

14. רא"ש מסכת ראש השנה פרק ד ס' יד – אבל מקראות של מוסף שהן במקום הקרבנות כדכתיב ונשלמה פרים שפתינו ובזמן שהראה הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים כשיתבטלו הקרבנות שיהיו ישראל יוצאין בהזכרתן (תענית דף כז ב) אין לבטלן וצריך להזכירם לעולם.

15. פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) פסקא יב – בחדש השלישי – כי חולת אהבה אני (שם) /שיר השירים ב'//, א"ר יצח' בראשו' היתה הפרוטה מצויה, היה אדם מתאוה דבר משנה ודבר תלמוד, ועכשיו שאין פרוטה מצויה, וביותר שאנו חולים מן המלכיות, אדם מתאוה לשמוע דבר מקרא ודבר אגדה.